

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 61/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 11. júna 2001 predbežne prerokoval podnet O. S., toho času v Ústave na výkon väzby v N., zastúpeného advokátom JUDr. P. S., B., na začatie konania pre porušenie práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 49, čl. 50 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky príkazom Okresného súdu v Nitre sp. zn. 6 Tpr 00301/01 z 29. januára 2001 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Ntr 2/01 z 2. februára 2001, ako aj konaniami, ktoré im predchádzali, a takto

r o z h o d o l :

Podnet O. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol dňa 21. februára 2001 predložený podnet O. S. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného JUDr. P. S., advokátom z B., v ktorom namieta porušenie základných práv a slobôd garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v jeho trestnej veci.

Navrhovateľ uviedol, že Trestný poriadok v ustanoveniach § 84 až 85b popisuje, akým spôsobom sa vykonáva domová prehliadka a z akých dôvodov sa povoľuje. V ustanovení § 379 Trestného poriadku sa potom uvádza povinnosť prokurátora zistiť v predbežnom vyšetrení, či ide o obojstranný trestný čin, či nezanikla jeho trestnosť, a zároveň sa uvádza, že v konaní o vydanie na trestné stíhanie musí mať osoba obhajcu a pokiaľ navrhované dôkazy tejto osoby neznamenajú značné prietahy, treba ich vykonať.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že medzinárodný zatykač na jeho osobu vydal súd v Rakúsku v Leobene napriek tomu, že podľa oznamovateľa sa skutok, údajne v štádiu pokusu, mal stať v Bratislave dňa 28. augusta 1998, teda na Slovensku.

Z hľadiska miestnej príslušnosti je teda evidentné, že k dokonaniu tohto štádia trestného činu, pokiaľ navrhovateľ pripustí, že k nemu došlo, došlo v Slovenskej republike, kde je k trestnému konaniu daná príslušnosť výlučne orgánov činných v trestnom konaní v Slovenskej republike. Ak navrhovateľ pripustí, že k uvedenému trestnému činu došlo, tak je evidentné, že podľa vyjadrenia oznamovateľa neprekročilo štádium jedného verbálneho všeobecného návrhu, ktorý navyše oznamovateľ údajne ihneď odmietol a viac sa k veci nijakým spôsobom nevrátil.

S poukazom na dlhoročnú jurisdikciu súdnictva v Československej republike, Českej a Slovenskej Federatívnej Republike, ale i Slovenskej republike takéto vzdialené štádium konania vo vzťahu ku konkrétnemu činu nemôže byť pokusom, lebo nevytváralo žiadne konkrétne podmienky na spáchanie trestného činu, ale mohlo by teoreticky ísť o prípravu trestného činu.

Odhliadnuc od uvedeného, ako v príprave, tak i v pokuse trestného činu sa v príslušných ustanoveniach Trestného zákona, t. j. v § 7 ods. 3 pod písm. a) uvádza, že trestnosť takýchto konaní zaniká, ak páchatel' dobrovoľne upustí od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu trestného činu. Toto zistenie, že k takémuto konaniu

d'alej od 28. augusta 1998 nedošlo, napokon vyplýva aj z oznámenia oznamovateľa na sklonku roku 2000, teda takmer po troch rokoch.

Povinnosťou príslušného prokurátora v rámci predbežného vyšetrovania bolo skúmať i materiálny znak takéhoto prípadného konania, a to nebezpečnosť tohto konania pre spoločnosť, teda najmä za akých okolností, pri akej príležitosti a v akých súvislostiach malo byť uvedené vyslovené najmä z hľadiska vážnosti prejavu osoby, ktorá sa takto mala vysloviť, ale i z hľadiska jej dovtedajšieho života vo vzťahu k protiprávnym konaniam. Okrem nič nepreukazujúcej veľmi nekonkrétnej zápisnice o výsluchu navrhovateľa žiadny úkon nebol vykonaný.

Navrhovateľ uviedol, že ide o tvrdenie osoby oznamovateľa proti osobe navrhovateľa, pričom jediný svedok uvádzaný oznamovateľom, manželka navrhovateľa, bude svedčiť v jeho prospech.

Vzhľadom na to, že už v ustanovení § 379 ods. 2 Trestného poriadku sa uvádza povinnosť zabezpečiť pre toto konanie danej osobe obhajcu, je evidentné, že ani táto podmienka nebola splnená. Vyjadrenie navrhovateľa, že chce určitého obhajcu, ak je tento nedosiahnuteľný (pojednávane v inej veci), nezbavovala prokurátora povinnosti danej v Trestnom poriadku o možnosti ustanovenia náhradného obhajcu. Zákon tu doslovne hovorí ...musí mať obhajcu ..., teda ukladá štátu určitú povinnosť. Ak bol teda navrhovateľ vypočutý v predbežnom vyšetrovaní v ktoromkoľvek jeho štádiu bez účasti obhajcu, je to podľa názoru navrhovateľa evidentné porušenie zákona.

Rovnako zákon dáva prokurátorovi povinnosť, pokiaľ daná osoba navrhne nejaké dôkazy, na ich vykonanie, pokiaľ sú vykonateľné bez značných priet'ahov.

Navrhovateľ žiadal vypočuť svoju manželku, ktorú napokon ako jedínú svedkyňu uvádza aj sám oznamovateľ, avšak nestalo sa tak, hoci o to pred rozhodovaním žiadal advokát, a napokon, ako vyplýva zo zápisnice o vzatí do väzby, i sudca pred rozhodnutím vyzval prokurátora, aby sa oboznámil s uvádzanými faktmi

a prehodnotil svoj návrh. Prokurátor to odmietol s tým, že mu telefonická informácia stačí a na svojom návrhu trvá.

Súd mal podľa názoru navrhovateľa návrh prokurátora z vyššie uvedených dôvodov zamietnuť a odovzdať navrhovateľa na ďalšie konanie cudzineckej polícii z dôvodu, že tento mal pobyt na území Slovenskej republiky toho času zakázaný. Navrhovateľ pritom akceptuje, že ani jeho vyjadrenie, že sa tu zdržoval sústavne iba z dôvodu, že má ročné dieťa a manželku a svojej rodiny sa nemieni vzdať, ako i z dôvodu, že je 100 % majiteľom svojej s. r. o. A. od r. 1996 - 97 a riadne tu platí všetky dane, nebol celkom ospravedlniteľný, i keď nie nezanedbateľný dôvod takéhoto konania.

Vzhľadom na to, že v medzinárodnom zatykači sa vo výroku rozhodnutia uvádza iba pokus trestného činu podvodu, nie je možné v tomto štádiu sa vyjadrovať a odôvodňovať konanie štátnych orgánov operatívnymi domnienkami kriminálnej polície v Rakúsku uvádzanými v odôvodnení uvedeného rozhodnutia. Aj v Rakúsku by totiž pre prípad jeho extradície mohli ďalej konať iba vo veci podvodu, vo veci, pre ktorú ho žiadali vydať a pre ktorú by eventuálne bol vydaný.

V žiadnom prípade by však nemohli konať o veciach uvádzaných v odôvodnení zatykača, pretože pre to trestné konanie ho nežiadajú vydať a navyše, ak v takom konaní v Rakúsku nie je vedené proti nemu trestné konanie, čo evidentne nie je, tak nie je možné, aby orgány činné v trestnom konaní v Slovenskej republike oficiálne konali proti takejto osobe na základe nejakých operatívnych indícií, ktoré oficiálne nedovolia ani rakúskej polícii túto osobu obviňovať v súlade s tam platným trestným právom.

Napriek uvedenému Okresný súd v Nitre dňa 29. januára 2001 rozhodnutím sp. zn. 6 Tpr 00301/01 vydal príkaz na domovú prehliadku, pričom v ňom uvádza vo výrokovej časti iba to, kde sa má vykonať a kto ju má menovite vykonať. Vo výroku sa však neuvádza zmienka o tom, čo sa vlastne má hľadať a na základe čoho sa

rozhodnutie vydalo. Ide evidentne o nepreskúmateľné, zmätočné a hlavne nevykonateľné rozhodnutie práve preto, že chýba konkretizácia hľadaných dôkazov (listina, výbušnina a pod.). V odôvodnení rozhodnutia sa uvádza, že sa majú hľadať jednak veci dôležité pre trestné konanie, a to pre konanie spočívajúce v návode na pokus trestného činu podvodu (čo je zarážajúce, lebo malo ísť iba o verbálny návod spred troch rokov), jednak veci potrebné pre trestné konanie vo veci trestného činu vraždy a úmyselného ohrozovania výbušninou v Rakúsku.

Treba poznamenať, že aj informácií v médiách je zrejmé, že rakúska polícia má ako jednu z pracovných verzií i určité podozrenia voči manželke navrhovateľa a možno i proti nemu. Doposiaľ nemá žiadne dôkazy, ktoré by ju oprávňovali na vyslovenie takéhoto podozrenia oficiálne. Svedčí o tom i ponuka rakúskej polície o vyplatení odmeny 15 000 ATS tomu, kto poskytne informácie vedúce k vypátraniu páchatel'ov tohto trestného činu, ale predovšetkým to, že ak by také dôkazy mala, tak by medzinárodný zatykač na navrhovateľa nebol vydaný pre nejaký pochybný a nepreukázateľný skutok podvodu spred troch rokov. Navyše, ak je po troch rokoch oznamovateľom práve syn obete trestného činu uvádzaného v odôvodnení daných rozhodnutí.

Navrhovateľ poukázal, ako dôsledne dodržiava zákon pri extradícii Rakúsko a aké možnosti a povinnosti verifikácie dôvodov extradície využívajú naše orgány.

Domovú prehliadku malo vykonať päť osôb konkrétne vymenovaných vo výroku príkazu na domovú prehliadku. Z neznámych dôvodov ich bolo najmenej trikrát viac. Nerešpektovali zákon, vyrazili dvere o 5.00 h ráno, vulgárne nadávali navrhovateľovi i jeho manželke, nerešpektovali ani prítomnosť ročného dieťaťa a pobrali, čo sa dalo, lebo z príkazu na domovú prehliadku ani nevedeli, čo majú hľadať. Nie je zrejmé, ako mohli vôbec v zmysle zákona majiteľku bytu vyzvať, aby im niečo vydala.

Zo zápisnice o vykonaní domovej prehliadky nie je jasné, či bola majiteľka vôbec vyzvaná na vydanie vecí a akých. Nie je jasné, či odmietla alebo neodmietla. Nie sú uvedené údaje nezúčastnenej osoby a z obsahu zaistených vecí je zrejmé, že osoby realizujúce domovú prehliadku považovali za súvisiacu vec aj napr. položku 34 (F. vyjadrenie sa k odvolaniu odporkyne), obdobne položku 35, 36, 37 atď.

Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že v danom konaní vydal zatykač miestne nepríslušný orgán. Ku skutku malo dôjsť na území Slovenskej republiky a ak ku skutku došlo aj v štádiu pokusu, jeho trestnosť dávno zanikla.

Na základe odôvodnenia rozhodnutia zahraničného orgánu bol vydaný príkaz na domovú prehliadku, pričom za danú trestnú činnosť nie sú navrhovateľ ani jeho manželka stíhaní ani v Rakúsku.

Navrhovateľovi nebol v súlade so zákonom pridelený obhajca, nebolo v zmysle zákona vykonané predbežné vyšetrovanie a pri realizácii domovej prehliadky boli porušené zákonné ustanovenia o spôsobe jej vykonania, navyše za účasti na to neoprávnených osôb.

Navrhovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil uznesením, že „rozhodnutím Okresného súdu Nitra sp. zn. 6 Tpr 00301/01 z 29. januára 2001 a rozhodnutím Krajského súdu Nitra sp. zn. 1 Ntr 2/01 z 2. februára 2001, ako i konaním, ktoré im predchádzalo boli porušené ústavné práva podnecovateľa upravené v čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 50 a v čl. 52 Ústavy Slovenskej republiky“.

Ako prílohy navrhovateľ predložil rozhodnutie Okresného súdu v Nitre sp. zn. 6 Tpr 00301/01 o vydaní príkazu na domovú prehliadku, záznam o vykonaní domovej prehliadky a uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Ntr 2/01 o vzatí obvineného do predbežnej väzby.

Podnet neobsahoval náležitosti uvedené v ustanovení § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), preto bol navrhovateľ vyzvaný na jeho doplnenie.

Navrhovateľ bol vyzvaný, aby uviedol, kto a akým spôsobom, v akom konaní a aké základné práva a slobody porušil (presné označenie konkrétneho konania a rozhodovania v nadväznosti na namietané porušenie práv) a kedy k ich porušeniu došlo.

V doplnení podnetu došlého ústavnému súdu dňa 28. marca 2001 navrhovateľ uviedol, že k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy došlo Krajskou prokuratúrou v Nitre i Krajským súdom v Nitre, a to z dôvodu, že Krajská prokuratúra v Nitre riadnym spôsobom nevykonala predbežné vyšetrenie a rovnako sa so zadováženým dôkazným materiálom riadne nevysporiadal ani Krajský súd v Nitre, keď oba tieto orgány si museli byť z hľadiska zásady „súd pozná právo“ byť vedomé, že ak sa skutok pokusu podvodu mal stať 28. augusta 1998 v Bratislave jedným verbálnym prejavom, a v tomto sa až doposiaľ ďalej i podľa oznamovateľa nepokračovalo, trestnosť takéhoto skutku zanikla.

Ak bol teda podnecovateľ na základe rozhodnutia prokuratúry daný súdu na rozhodnutie o vzatí do predbežnej väzby z dôvodu podozrenia, že sa mal dopustiť trestnej činnosti pokusu podvodu, ako bolo uvedené v dožiadaní rakúskych štátnych orgánov, potom orgány Slovenskej republiky, Krajská prokuratúra v Nitre a Krajský súd v Nitre, porušili uvedené právo navrhovateľa za predpokladu, že k nemu vôbec došlo.

Navyše o domovú prehliadku nepožiadal Krajský súd v Leobene ako inštitúcia, ale išlo len o osobný prípis pracovníka tohto súdu priamo konkrétnej osobe na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky s uvedením, že vo veci ide

o podozrenie z inej trestnej činnosti, než pre akú sa oficiálne zadržanie a vydanie osoby navrhovateľa žiada. Tieto svoje údaje uvedený sudca nepodložil žiadnym konkrétnym a právne relevantným dokladom.

K námietke porušenia čl. 19 ods. 1 ústavy navrhovateľ uviedol, že došlo k jeho porušeniu pri vykonávaní domovej prehliadky príslušníkmi polície v mieste trvalého bydliska navrhovateľa pri jeho zadržaní. Navrhovateľ udáva, že príslušníci polície vulgárne a oplzlo nadávali a vyjadrovali sa dehonestujúco. Ako vyplýva z príloh podnetu, podľa názoru navrhovateľa túto časť nechce šetriť ani prokuratúra, ani polícia.

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy navrhovateľ uviedol, že ak je pravdou tvrdenie oznamovateľa uvedené v žiadostiach rakúskych štátnych orgánov, potom ku skutku došlo dňa 28. augusta 1998 v Bratislave, teda na území Slovenskej republiky. Ak teda k trestnej činnosti malo dôjsť na území Slovenskej republiky, je príslušný vo veci konať slovenský súd. Keďže k skutku malo dôjsť v Bratislave, bol miestne príslušný Krajský súd v Bratislave. Teda príslušnosť bola založená podľa miesta, kde malo k spáchaniu skutku dôjsť. Zákonným sudcom podľa názoru navrhovateľa bol sudca Krajského súdu v Bratislave.

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 49 ods. 1 ústavy (navrhovateľ uviedol ods. 1, hoci platný ústavný text takýto odsek nepozná) navrhovateľ uviedol, že namietal zánik trestnosti činu vzhľadom na štádium pokusu, lebo v konaní sa nepokračovalo a nenastala žiadna škoda, ktorá hrozila. Ak by sa skutok posudzoval v súlade s dikciou § 8 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, zanikli by aj dôvody ďalšieho konania o tomto skutku, ak sa stal.

Porušenie označeného práva Krajskou prokuratúrou v Nitre a Krajským súdom v Nitre navrhovateľ vidí v tom, že neposúdili splnenie podmienok zániku trestnosti a posúdili konanie ako trestný čin, pričom z toho odvodili ďalšie konanie majúce za následok obmedzenie osobnej slobody navrhovateľa.

K námietke porušenia čl. 50 ústavy navrhovateľ uviedol, že k porušeniu tohto základného práva došlo uvoľnením informácie zo strany polície o jeho trestnej činnosti. Z policajných zdrojov bola uvoľnená informácia, že bol zadržaný cudzí štátny príslušník za mnohomiliónové podvody a podozrivý z účasti na vražde rakúskeho štátneho občana. Tým, že niet iného dôkazu o jeho trestnej činnosti, bola porušená prezumpcia nevinoty.

K námietke porušenia čl. 52 ods. 2 ústavy navrhovateľ uviedol, že vyššie uvedené práva garantuje ústava nielen občanom, ale všetkým ľuďom nachádzajúcim sa na území Slovenskej republiky.

K doplnenému podnetu navrhovateľ predložil príkaz Okresného súdu v Nitre na domovú prehliadku sp. zn. 6 Tpr 00301/01 z 29. januára 2001, oznámenie Úradu kontroly Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, upovedomenie Krajskej prokuratúry v Nitre sp. zn. 1 Kpt 5001/01, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Ntr 2/01 z 12. marca 2001 a doplnenie podnetu na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky zo 14. marca 2001.

Doplnením podnetu došlého ústavnému súdu 28. marca 2001 navrhovateľ nezmenil označenie účastníkov konania pred ústavným súdom (Okresný súd v Nitre a Krajský súd v Nitre), ich napadnuté rozhodnutia (príkaz na domovú prehliadku a uznesenie o vzatí do predbežnej väzby) a konania im predchádzajúce a ani výrok rozhodnutia, ktoré od ústavného súdu požaduje.

II.

Podľa čl. 130 ods. 3 ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, pokiaľ im ochranu neposkytujú iné orgány Slovenskej republiky prostredníctvom účinného právneho prostriedku ochrany dostupného navrhovateľom.

Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma predpísané náležitosti upravené v ustanovení § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj splnenie ďalších dôvodov, pre ktoré by mohol podnet podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd (tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy) automaticky nezakladá jeho príslušnosť na konanie o nich.

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podnetu fyzickej alebo právnickej osoby zistil, že sa navrhovateľ ochrany základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namietal, mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom, takéto podnety odmietol ako zjavne neopodstatnené alebo pre svoju nepríslušnosť na ich prerokovanie (I. ÚS 16/98, I. ÚS 34/98, I. ÚS 21/99 a iné).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní podnetu navrhovateľa zisťoval, či pri ochrane tých základných práv, porušenie ktorých namietal, nie je vylúčená právomoc všeobecných súdov, prípadne iných orgánov štátu.

Navrhovateľ namietal porušenie ústavy konaním orgánov Slovenskej republiky.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy. „Každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu“ (čl. 50 ods. 2 ústavy). Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, pričom neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa čl. 52 ods. 2 ústavy cudzinci požívajú v Slovenskej republike základné ľudské práva a slobody zaručené touto ústavou, ak nie sú výslovne priznané iba občanom.

K námietke porušenia práv podľa čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy

Navrhovateľ videl porušenie svojho práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy uvoľnením informácií zo strany polície (pripustil možnosť aj zo strany súdu a prokuratúry) o jeho zadržaní a ďalších úkonoch v médiách v Slovenskej republike. Tieto sa pri uverejnení informácie odvolali na policajný zdroj v tom smere, že bol zadržaný cudzí štátny príslušník za mnohomiliónové podvody a podozrivý z účasti na vražde rakúskeho štátneho občana. Týmto konaním mala byť porušená prezumpcia nevinu navrhovateľ'a.

Jedným zo základných prvkov práva na spravodlivý proces je prezumpcia nevinu v trestných veciach. Základný význam prezumpcie nevinu spočíva v tom,

že vyžaduje okrem iného, aby sudca pri plnení svojich úloh v konaní pred súdom nevychádzal z predpojatosti, že obvinený spáchal trestný čin, za ktorý je obvinený.

Princíp prezumpcie neviny je porušený najmä akýmkoľvek súdnym rozhodnutím, ktoré vyjadruje presvedčenie, že určitá osoba je vinná z trestného činu bez toho, aby jej vina bolo preukázaná zákonným spôsobom. Za porušenie princípu prezumpcie neviny treba považovať, ak súd dáva verejne najavo, že zastáva názor, že osoba je páchatelom a považuje ho za vopred odsúdeného.

Z podnetu navrhovateľa nevyplýva, že by takéto konanie vyčítal Okresnému súdu v Nitre alebo Krajskému súdu v Nitre.

Navrhovateľ napriek doplneniu podnetu neuviedol, kto sa dopustil namietaného konania, a neuviedol ani dôkazy potvrdzujúce jeho tvrdenie.

Podnet v tejto časti ani po doplnení nespĺňa náležitosti požadované ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť návrhy vo veciach, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti.

Ústavný súd sa vo viacerých svojich rozhodnutiach zaoberal splnením podmienok náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Vo veci sp. zn. I. ÚS 13/99 uviedol, že prijatie podnetu na ďalšie konanie predpokladá splnenie viacerých zákonom stanovených podmienok, pričom nesplnenie niektorej z nich môže mať za následok jeho odmietnutie ústavným súdom.

Neuvedenie subjektov, ktoré mali takúto informáciu uviesť, konkretizácia tejto informácie sú nepochybne podmienkou konania o tomto základnom práve.

V tejto časti podnet neobsahuje zákonom predpísané náležitosti požadované ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto ho ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom požadovaných náležitostí.

Navrhovateľ tiež uviedol, že podľa ustanovenia § 379 ods. 2 Trestného poriadku je povinnosť zabezpečiť v konaní o vydanie obhajcu. Podľa jeho názoru táto podmienka nebola splnená.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa ustanovenia § 379 ods. 2 Trestného poriadku v konaní o vydanie musí osoba, o vydanie ktorej ide, mať obhajcu.

Zo zápisnice o výsluchu dňa 1. februára 2001 na Krajskej prokuratúre v Nitre vyplýva, že navrhovateľ si v konaní zvolil obhajcu JUDr. L. Š., ktorý nebol zastihnutý a pracovníčka jeho poradne oznámila, že má voľno a je možné sa s ním kontaktovať až 8. februára 2001. Navrhovateľ požiadal o možnosť kontaktu s obhajcom na jeho mobilný telefón, čo mu bolo umožnené, avšak mobil bol vypnutý. Opätovne mu bol umožnený hovor s manželkou za účelom zabezpečenia obhajcu.

Podľa zápisnice z výsluchu navrhovateľa na Krajskom súde v Nitre zo dňa 2. februára 2001 vyplýva, že pri výsluchu pred rozhodovaním o predbežnej väzbe bol prítomný aj obhajca JUDr. P. S.

Keďže pri výsluchu navrhovateľa pred rozhodnutím o jeho vzatí do predbežnej väzby zo strany Krajského súdu v Nitre tento obhajcu mal, a tak mohlo dôjsť aj k napraveniu dôsledkov spôsobených neúčastou obhajcu pri predchádzajúcom výsluchu na Krajskej prokuratúre v Nitre, tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy je zjavne neopodstatnené, a preto bol jeho podnet v tejto časti z uvedeného dôvodu odmietnutý.

K námietke porušenia práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy

Ludská dôstojnosť navrhovateľa i jeho manželky mala byť porušená pri výkone domovej prehliadky príslušníkmi polície.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že domová prehliadka bola nariadená Okresným súdom v Nitre podľa ustanovenia § 83 ods. 1 Trestného poriadku v byte A. S., a v priestoroch k nemu patriacich. Podľa zápisnice zo dňa 1. februára 2001 bola domová prehliadka vykonaná toho istého dňa.

Navrhovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy príkazom Okresného súdu v Nitre sp. zn. 6 Tpr 00301/01 z 29. januára 2001, ktorým bola nariadená domová prehliadka.

Medzi navrhovateľom namietaným konaním a porušením základného práva nie je príčinná súvislosť, pretože navrhovateľom označený účastník konania pred ústavným súdom (Okresný súd v Nitre) nerealizoval domovú prehliadku. Túto vykonávali príslušníci Policajného zboru. Okresný súd len nariadil vykonanie domovej prehliadky podľa ustanovenia § 83 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa čl. 3 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 550/1992 Zb., dožiadaná strana vykoná spôsobom upraveným v jej právnom poriadku každé dožiadanie týkajúce sa trestnej veci, ktoré jej zaslali justičné orgány dožadujúcej

strany za účelom vykonania dôkazu alebo odovzdania vecí, ktoré sa majú použiť ako dôkazy, spisov alebo listín.

Okresný súd v Nitre postupoval v súlade s týmto ustanovením, keď na základe žiadosti Krajského súdu v Leobene podľa ustanovenia § 83 ods. 1 Trestného poriadku nariadil domovú prehliadku.

V tejto časti ústavný súd preto podnet navrhovateľa považoval za zjavne neopodstatnený a podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ho z tohto dôvodu odmietol.

K námietke porušenia práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy

Navrhovateľ uviedol, že Krajská prokuratúra v Nitre i Krajský súd v Nitre riadnym spôsobom nevykonali predbežné vyšetrenie a so zadováženým materiálom sa náležite nevysporiadali. Namietal najmä zánik trestnosti činu, ktorý sa mal stať 28. augusta 1998 v Bratislave.

Zo zápisnice o výsluchu na Krajskej prokuratúre v Nitre dňa 1. februára 2001 vyplýva, že navrhovateľ nenavrhoval vykonanie dôkazov okrem vlastného trestného oznámenia na oznamovateľa M. F. ml. a žiadosti o kontakt (telefonický) s manželkou a obhajcom, ktorý mu bol umožnený.

Zo zápisnice z 2. februára 2001 o výsluchu na Krajskom súde v Nitre vyplýva, že tohto sa zúčastnil navrhovateľ spolu so svojím obhajcom, pričom okrem nesúhlasu so skráteným konaním neuviedli žiadne návrhy na vykonanie predbežného vyšetrenia (napriek tvrdeniu v podnete). Zápisnicu o výsluchu navrhovateľ spolu so svojím obhajcom aj podpísali.

Navrhovateľ namieta kvalifikáciu svojho konania ako prípravu na trestný čin podľa § 7 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa tohto ustanovenia konanie nebezpečné pre spoločnosť, ktoré záleží v organizovaní obzvlášť závažného trestného činu, v zadovážovaní alebo prispôsobovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, zhluknutí, v návode alebo v pomoci na taký trestný čin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok pre jeho spáchanie, je prípravou na trestný čin, ak nedošlo k pokusu ani k dokonaniu trestného činu.

Príprava sa chápe ako právne relevantné štádium trestnej činnosti.

Podľa ustanovenia § 7 ods. 3 Trestného zákona trestnosť prípravy na trestný čin zaniká, ak páchatel dobrovoľne:

- a) upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu trestného činu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutej prípravy, alebo
- b) urobil o príprave na trestný čin oznámenie v čase, keď nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutej prípravy, mohlo byť ešte odstránené. Oznámenie treba urobiť prokurátorovi, vyšetrovateľovi alebo policajnému orgánu; vojak môže namiesto toho urobiť oznámenie veliteľovi alebo náčelníkovi.

Vo viacerých rozhodnutiach všeobecných súdov bolo zaujaté stanovisko, že príprava vyvoláva len vzdialené nebezpečenstvo, vytvára (úmyselne) podmienky na spáchanie trestného činu, pričom sa vzťahuje len na obzvlášť závažné trestné činy vymedzené v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona.

Na konanie a rozhodnutie o vine a treste za stíhaný skutok je príslušný všeobecný súd.

Ústavný súd už v jednom zo svojich prvých rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 26/93 uviedol, že nie je oprávnený rušiť rozhodnutia všeobecných súdov v občianskoprávných alebo trestných veciach svojimi vlastnými rozhodnutiami. Takéto konanie ústavného súdu by zakladalo porušenie ústavou zaručenej nezávislosti súdnej moci a bolo by i v príkrom rozpore s rešpektovaním princípu ústavnosti.

Vo veci sp. zn. I. ÚS 138/93 ústavný súd uviedol, že nie je nadriadeným orgánom všeobecných súdov a nie je v jeho právomoci preskúmať ani zákonnosť ich konania a rozhodovania.

V trestnom konaní na území Slovenskej republiky je aj osobitná úprava dotýkajúca sa vydávania osoby do cudziny na základe žiadosti cudzieho štátu. Konanie začína tzv. predbežným vyšetrením, ktoré vykonáva poverený prokurátor (§ 379 Trestného poriadku).

V konaní o vydanie musí mať osoba, o vydanie ktorej ide, obhajcu (§ 379 ods. 2 Trestného poriadku).

Prokuratúra takú osobu vylúčne a oboznámi ju pritom s obsahom žiadosti o vydanie (§ 379 ods. 3 Trestného poriadku).

Prokurátor počas výsluchu oboznámi osobu, o ktorej vydanie ide, o možnosti vykonať skrátené (vydávacie) konanie, poučí ju o dôsledkoch jej prípadného súhlasu s vydaním a o možnosti súhlas odvolať až do rozhodnutia o povolení vydania ministrom spravodlivosti (§ 379 ods. 4 Trestného poriadku).

Zo spisu sp. zn. 1 Ntr 2/01 bolo zistené, že dňa 2. februára 2000 JUDr. S. predložil plnú moc na zastupovanie O. S. a oboznámil sa s medzinárodným zatýkacím rozkazom Krajského súdu v Leobene sp. zn. 15 Vr 1049/00 zo dňa 18. januára 2001, ako aj so žiadosťou tohto súdu z 25. januára 2001, pričom prehlásil, že nesúhlasí so skráteným vydávacím konaním.

Dňa 18. januára 2001 vydal Krajský súd v Leobene pod sp. zn. 15 Vr 1049/00 medzinárodný zatýkací rozkaz. Navrhovateľ bol podľa vlastného vyjadrenia zadržaný dňa 1. februára 2001 o 5.00 h (podľa záznamu vyšetrovateľa o 5.45 h).

Krajský prokurátor v Nitre vykonal predbežné vyšetrenie za účelom zistenia podmienok pre vydanie podľa ustanovenia § 379 ods. 1 Trestného poriadku do Rakúskej republiky. Zistil, že na navrhovateľa bol vydaný medzinárodný zatýkací rozkaz pre pokus o navádzanie na vykonanie závažného podvodu podľa ustanovenia § 15, § 12, 2. alternatívy § 146 a § 147 ods. 3 Trestného zákona Rakúskej republiky a podal návrh na vzatie do predbežnej väzby.

Navrhovateľ bol dňa 2. februára 2001 vypočutý predsedom senátu Krajského súdu v Nitre, pričom bol poučený o svojich právach, ako aj o tom, že ako cudzinec má právo vyjadriť sa v rodnom jazyku.

Navrhovateľ uviedol, že poučeniu porozumel, slovenský jazyk ovláda v dostatočnej miere a nežiada pribratie tlmočníka. Objasnil totožnosť svojej osoby, svoj pobyt a poprel spáchanie trestnej činnosti. Pri výsluchu bol prítomný jeho obhajca, ktorý nepodal vo veci žiadne návrhy. Následne bol navrhovateľ podľa ustanovenia § 380b ods. 1 Trestného poriadku vzatý do predbežnej väzby.

Z medzinárodného zatýkacieho rozkazu Krajského súdu v Leobene sp. zn. 15 Vr 1049/00 vyplýva, že O. S., rodený O. V. G., má byť dôvodne podozrivý z pokusu o navádzanie na vykonanie závažného podvodu podľa § 15, § 12, 2. alternatívy § 146 a § 147 ods. 3 Trestného zákona Rakúskej republiky a z dôvodu nebezpečenstva úteku podľa § 175 ods. 1 číslo 2 Trestného poriadku Rakúskej republiky má byť vzatý do väzby.

Ako dôvod je uvedené, že na základe predbežných výsledkov vyšetrovania Krajskej žandarmérie Štajersko je navrhovateľ podozrivý zo spáchania trestného

činu navádzania na trestný čin podvodu, ktorého sa mal dopustiť tak, že spoločne so svojou manželkou A. S. dňa 28. augusta 1998 pôsobili v Bratislave na M. F., aby si za 50 000 ATS odmeny vzal v Rakúsku na leasing vozidlo AUDI A8 Quattro s plnou výbavou, ktorého hodnota bola prinajmenšom 1 000 000 ATS, a to bez akontácie, a aby potom s vozidlom prišiel na Slovensko a tam ho nechal O. S. Po návrate mal M. F. v Rakúsku oznámiť krádež auta. Tento podvod stroskotal na odmietnutí M. F.

Dôvody väzby rakúsky súd videl v tom, že navrhovateľ sa zdržuje na Slovensku ilegálne, hrozí mu vysoký trest a je nebezpečenstvo, že ujde alebo sa bude skrývať, keď už 16. septembra 2000 sa pokúsil vycestovať zo Slovenska do Rakúska na falošný pas.

V ďalšej časti zatýkací rozkaz uvádza jednotlivé ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku Rakúskej republiky.

Dňa 20. júna 1994 bola vo Viedni podpísaná Zmluva medzi Slovenskou republikou a Rakúskou republikou o doplnení Európskeho dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957 a uľahčení jeho vykonávania (ďalej len „zmluva“). Zmluva bola publikovaná oznámením Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 50/1996 Z. z. Národná rada Slovenskej republiky vyslovila so zmluvou súhlas uznesením č. 559 z 18. augusta 1994 a prezident Slovenskej republiky ju ratifikoval 19. októbra 1994. Zmluva nadobudla platnosť 1. februára 1996.

Podľa čl. III zmluvy dožiadaný zmluvný štát môže povoliť vydanie osoby pre trestný čin, na ktorého prejednanie je podľa jeho právnych predpisov daná právomoc súdov toho štátu, vtedy, keď treba dať prednosť uskutočneniu trestného konania v dožadujúcom zmluvnom štáte vzhľadom na osobitné okolnosti, najmä z dôvodov zistenia pravdy, výmery trestu a výkonu trestu, alebo v záujme resocializácie páchatel'a trestného činu.

Podľa čl. V zmluvy spočívanie alebo prerušenie premlčania sa posudzuje iba podľa právnych predpisov dožadujúceho zmluvného štátu.

Podľa čl. X ods. 1 zmluvy žiadosť o predbežnú väzbu možno podať prostredníctvom súdu, prokuratúry alebo príslušného ústredného justičného orgánu alebo policajného orgánu jedného zmluvného štátu príslušnému justičnému alebo policajnému orgánu druhého zmluvného štátu. Údaje o trestnom čine musia obsahovať krátky opis skutkového stavu.

Dňa 12. marca 2001 krajský prokurátor v Nitre podal na Krajský súd v Nitre návrh na extradičné konanie, ktorý obsahoval žiadosti Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky sp. zn. 48 290/8-IV-1/01 z 13. februára 2001 a sp. zn. 48 290/11-IV-1/01 z 5. marca 2001 s kópiami medzinárodných zatýkacích rozkazov sp. zn. 15 Vr 1049/00 z 18. januára 2001 a 20 Vr 1049/00, ako aj správu Migračného úradu Slovenskej republiky sp. zn. MU 17/2001 z 13. februára 2001 a uznesenie Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Nitre sp. zn. KÚV 3/02-UR-1999.

Krajský prokurátor v Nitre navrhol podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Trestného poriadku vzatie O. S. do vydávacej väzby s tým, že podal návrh na rozhodnutie, že vydanie O. S. do Rakúskej republiky pre pokus o podnecovanie na trestný čin podvodu veľkého rozsahu podľa § 15, § 12, 2. alternatívy § 146 a § 147 ods. 3 Trestného zákona Rakúskej republiky je prípustné.

Krajský prokurátor v Nitre uviedol, že jeho návrh je v súlade s príslušnými ustanoveniami Európskeho dohovoru o vydávaní a Zmluvou medzi Slovenskou republikou a Rakúskou republikou o jeho doplnení a uľahčení jeho vydávania. Podľa jeho názoru nie je čin premlčaný podľa Trestného zákona platného na území Rakúskej republiky ani podľa Trestného zákona Slovenskej republiky.

Spolkové ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky požiadalo o vydanie navrhovateľa dňa 5. marca 2001 na základe medzinárodných zatýkacích rozkazov Krajského súdu Leoben.

Spolkové ministerstvo spravodlivosti v zmysle čl. XII ods. 2 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Rakúskou republikou o doplnení Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach z 20. apríla 1959 a uľahčení jeho vykonávania žiada o vzatie navrhovateľa do väzby.

Z uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra zo dňa 8. februára 2001 sp. zn. KÚV 3/02-NR-1999 vo veci, ktorá je vedená na Krajskej prokuratúre v Nitre pod sp. zn. 2 Kv 2/99, vyplýva, že navrhovateľ je trestne stíhaný aj v inej trestnej veci za pokus trestného činu podvodu podľa § 8 ods. 1 a § 250 ods. 1, 3 a 4 Trestného zákona. Trestné stíhanie je prerušené pre neprítomnosť jedného zo spoluobvinených.

Podľa oznámenia Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. MU-97/2001 zo dňa 13. februára 2001 navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nebolo priznané postavenie utečenca.

Podľa uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Ntr 2/01 z 12. marca 2001 bol navrhovateľ podľa ustanovenia § 380b ods. 2 Trestného poriadku vzatý do vydávacej väzby, pričom toho istého dňa bol prepustený z predbežnej väzby, ktorá trvala od 2. februára 2001. V odôvodnení rozhodnutia sa uvádza, že Krajský súd v Nitre zistil, že podmienky uvedené v ustanovení § 381 ods. 1 Trestného poriadku sú splnené. Ako dôvod väzby bolo uvedené, že je potrebné zamedziť v úteku navrhovateľa z dôvodu, že napriek zákazu chcel vycestovať do Rakúska.

Podľa uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Ntr 2/01 z 28. marca 2001 tento rozhodol o prípustnosti vydania navrhovateľa z dôvodu, že bolo vykonané predbežné šetrenie, vydanie je prípustné pre navrhovaný trestný čin, je v súlade s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky, trestné stíhanie nie je premlčané a v Slovenskej republike by bolo možné skutok klasifikovať ako prípravu na trestný čin podvodu podľa ustanovenia § 7 ods. 1 k § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona

a navrhovateľ nie je občanom Slovenskej republiky. Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

Navrhovateľ vo veci podal podnet na sťažnosť pre porušenie zákona dňa 16. apríla 2001 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedeného postupu je zrejmé, že Okresný súd v Nitre a Krajský súd v Nitre postupovali podľa Európskeho dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957 v znení neskorších predpisov (dodatkových protokolov), ktorý bol publikovaný oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 549/1992 Zb.

Podľa tejto mnohostrannej zmluvy, ktorej členmi sú aj Rakúska republika a Slovenská republika, sa zmluvné strany zaviazali vydávať v súlade s ustanovenými podmienkami všetky osoby, proti ktorým vedú príslušné orgány dožadujúce strany trestné stíhanie pre trestný čin.

Pri predbežnom šetrení prokurátor najmä skúma, či:

- a) osoba, o vydanie ktorej sa žiada, nie je občanom Slovenskej republiky,
- b) či tejto osobe nebolo poskytnuté právo azylu,
- c) či táto osoba nemá postavenie utečenca,
- d) či nebude táto osoba vydaná do oblasti vojnového konfliktu,
- e) či tu nie sú humanitárne, zdravotné alebo iné dôvody brániace vydávaniu osoby,
- f) či ide o trestný čin, ktorý je trestný podľa práva oboch štátov,
- g) či ide o vydanie pre trestný čin, pre ktorý je vydanie prípustné v zmysle príslušnej medzinárodnej zmluvy,
- h) či sa nežiada o vydanie pre čin, ktorého trestné stíhanie je premlčané alebo pre inú zákonnú prekážku neprípustné,
- i) či pre ten istý trestný čin nie je vedené na území Slovenskej republiky trestné stíhanie alebo nie je už právoplatne rozhodnuté.

Navrhovateľ namietal predovšetkým zánik trestnosti prípravy k trestnému činu, ktorý je predmetom vydávacieho konania. Krajský súd v Nitre však dospel k záveru - nepochybne predbežnému - že skutok navrhovateľa by bolo možné klasifikovať ako prípravu na trestný čin podvodu podľa ustanovenia § 7 ods. 1 k § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona.

Ústavný súd nevidí v tomto štádiu dôvod, aby mohol zasiahnuť do takéhoto posudzovania, pretože z neho nevyplýva ani svojvôľa a ani zjavná neodôvodnenosť. Keďže takéto prvky neboli ústavnému súdu nastolené, resp. ich nezistil ani v postupe navrhovateľom označených a príslušných súdov v súvislosti s jeho vydávacím konaním, podnet navrhovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy odmietol z dôvodu svojej nepríslušnosti na jeho prerokovanie.

K námietke porušenia práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy

Podľa tvrdenia navrhovateľa ku skutku došlo na území Slovenskej republiky, a teda na konanie je príslušný slovenský súd. Navrhol teda vysloviť, že bol odňatý zákonnému sudcovi. Podľa prvej vety čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 Trestného poriadku konanie vykonáva súd, v obvode ktorého bol trestný čin spáchaný.

Ak nemožno miesto činu zistiť alebo ak bol čin spáchaný v cudzine, vykonáva konanie súd, v obvode ktorého obvinený býva, pracuje alebo sa zdržiava; ak sa nedajú tieto miesta zistiť alebo sú mimo územia Slovenskej republiky, vykonáva konanie súd, v obvode ktorého čin vyšiel najavo (ods. 2 citovaného ustanovenia).

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 Trestného zákona podľa slovenského zákona sa posudzuje trestnosť činu, ktorý bol spáchaný na území republiky.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 Trestného zákona trestný čin sa považuje za spáchaný na území republiky:

- a) ak sa páchatel' dopustí konania, aj keď porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného týmto zákonom nastalo alebo malo nastať celkom alebo sčasti v cudzine, alebo
- b) ak tu páchatel' porušil alebo ohrozil záujem chránený týmto zákonom alebo ak tu mal nastať aspoň sčasti taký následok, aj keď sa konania dopustil v cudzine.

Navrhovateľ bol zadržaný a vzatý do väzby na základe žiadosti orgánov Rakúskej republiky o vydanie na trestné stíhanie. V Slovenskej republike teda proti nemu prebieha konanie o vydanie do cudziny podľa druhého oddielu 24. hlavy Trestného poriadku (Právny styk s cudzinou).

Tvrdenie navrhovateľa, že vo veci je príslušný Krajský súd v Bratislave, je zjavne neopodstatnené. Navrhovateľa trestne stíha Rakúska republika, a nie Slovenská republika, a preto nie je daná príslušnosť slovenského súdu podľa § 18 Trestného poriadku. Keďže Slovenská republika realizuje len ako dožiadaná strana konanie o vydanie do cudziny, príslušnosť slovenského súdu je daná podľa § 379 a nasl. Trestného poriadku. Príslušnosť súdu tu závisí od prokurátora, ktorý vykonáva predbežné vyšetrenie. Nakoľko týmto prokurátorom bol krajský prokurátor v Nitre, príslušným súdom bol Krajský súd v Nitre (a príslušnými zákonnými sudcami jeho sudcovia podľa rozvrhu práce).

Podnet navrhovateľa bol v tejto časti preto odmietnutý z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke porušenia práva podľa čl. 49 ústavy

Navrhovateľ namietal porušenie čl. 49 ods. 1 ústavy (ktorý ústavný text nepozná), pričom použil argumentáciu o zániku trestnosti.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Označený článok je ústavným princípom, ktorý umožňuje len zákonodarcovi, aby ustanovil, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Z tohto princípu vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca.

Pretože Krajský súd v Nitre neakceptovaním námietky navrhovateľa o zániku trestnosti činu, o ktorý ide, nemohol porušiť označené subjektívne právo navrhovateľa, jeho podnet bol v tejto časti odmietnutý ako zjavne neopodstatnený.

K námietke porušenia práva podľa čl. 52 ods. 2 ústavy

Navrhovateľ uviedol, že nejde o konštrukciu porušenia práva ako takého, ale len o uvedenie súvislostí.

Ústavný text v čl. 52 deklaruje rovnaké postavenie cudzincov na území Slovenskej republiky pri realizácii základných práv a slobôd okrem práv, ktoré ústava priznáva len občanom (čl. 30 ods. 1 a 4, čl. 32, čl. 34 a iné).

Podľa čl. 52 ods. 2 ústavy cudzinci požívajú v Slovenskej republike základné ľudské práva a slobody zaručené touto ústavou, ak nie sú výslovne priznané iba občanom.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie navrhovateľom namietaných práv a tiež nezistil ani to, že by navrhovateľ nepožíval nejaké práva, ktoré požívať mal, aj v tejto časti odmietol jeho podnet ako zjavne neopodstatnený.